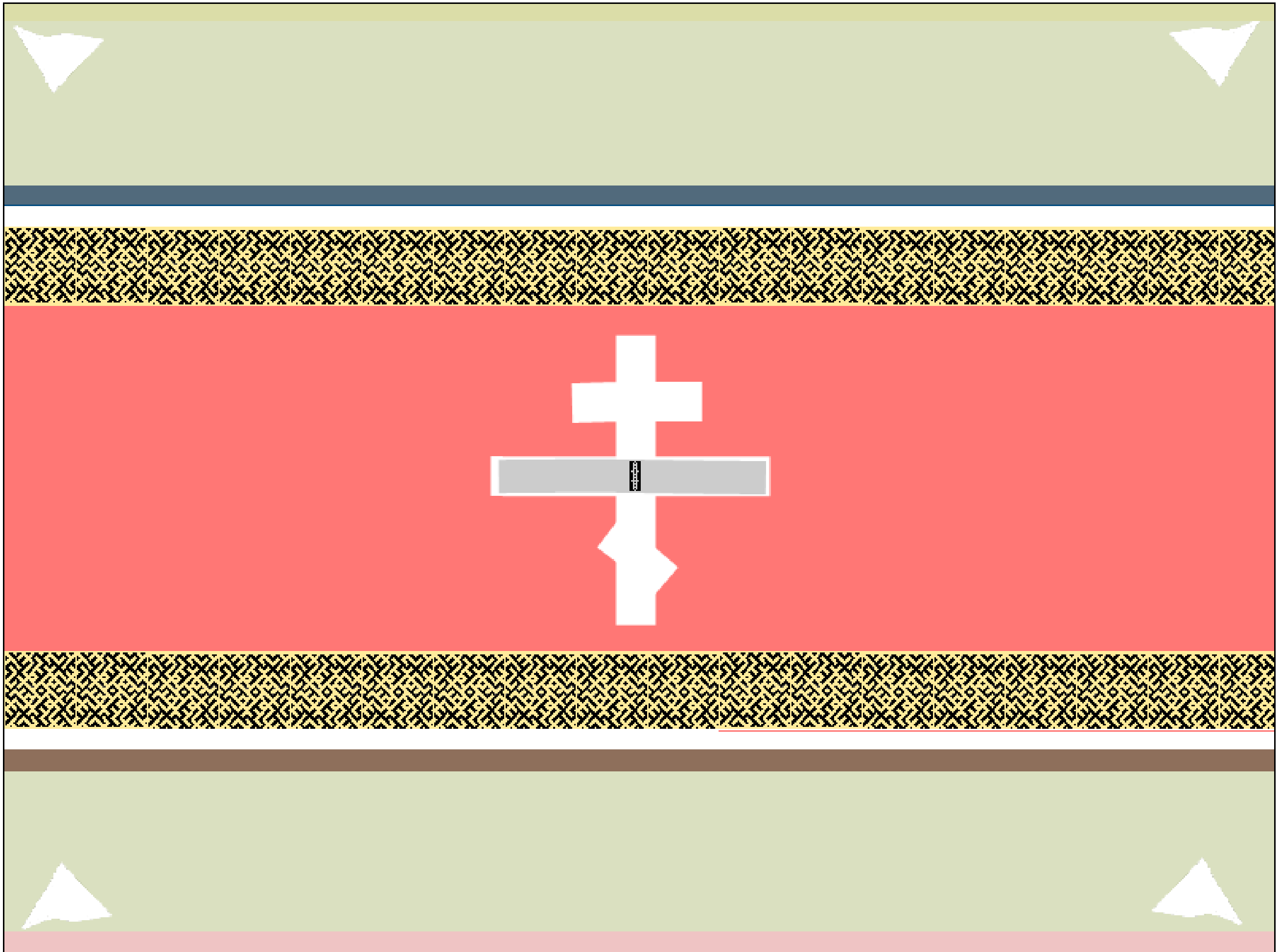
Базыль Мялешка

Дурненьні дурніцы
і яшчэ якія вершы

2017

Родзійка

Любі радзімых усяляк
Яны ніяк ня прост у доме
Хоць бойкі злобы йдуць усяк
Цябе ж ня вынайшлі ў саломе
Жыві ня ходамі на іх
Жыві да іх плячыма ў пьлечы
Калі адносінаў тупік.
Як не — упынесься дурэчай
Ня будзе не паваг, ні чад.
Яны цябе таксама кінуць.
Не асалоды, не адгад.
Ты прост на скон прыйдзёш чужыма.
З усіма нібы, а ня жыў,
І ўнукі дзеду войскам прыйдуць...

Бацькі увагай важце сына
Як вучыцца, каго ён б'е
Якія думкі його, высільлі,
Што вуча ён, што як здае,
Якіх там дзеўчынак любуе,
Якіха хлопчыкаў чапе,
Зь якімі ён ідзё, сябруе,
Якое ліха апыне,
Бывае так што ў спыне школы,
Усіх паб'е й вар'ятам зьбе,
Пайдзё блукаць як заліколы
Лячыць, падхоплівацъ прыйдзе,
А сэрца ўлюбу перш' паб'ё,
Вам сьлёзы ў грошы нарабё.

Сустрэне ён вылёс паэта,
Прывіды геніяў, рамёсл
А бацька ўзлые: "Што йму гэта?"
А маці ў грошы кіне лёс.

Сябры мо й зьявяцца падмогай,
Сын дагарадь пайдзё адзін
І плачы, лекі недатрогі —
Ў намогі кінуць — дзе той спын?
Ўзгадае музыку, захопы,
Аднастальгіруе былым
У Сеціве прымкнё прылёпы
Празь лень з дуроты знойдзе слова
І беларускай стане мова
Сваім утрапніцца чужым

Зьбярэцца рухам той вучобе
Сам бацька знойдзе мастака
Ня бы якога, ён выпробай,
Зь яго дастаў каб чарвяка.
Шліфнё сын мову, змэце гожа,
Бо мае гонар бяз расейск'
Выкладчык справай дапаможа,
Вучыцца, выгнаць з гоўру трэск.
Здасё выпробы, колы ведаў,
Купё ня танн бацьк' акуляр,
Ня чуўшы знойдзе справу хлеба,
Прымкнё да новай мэце, мар,
І загудзіць сапраўдн выпроба,
Між дзеўч кшталцоных вучы здар.

Маганьнем добрым да людзей
Ня столькі трапным у дружкі
Награ, ўгрэе мець надзей,
Памкнецца, з шыхту бы, ўпрамкі,
Паймё ня змэтна быць вучоным,
Паймё што здольны не ў вывук,
Праз сумаў нейкія чароды,
Узмолк, звачох хільне падруг,

Між іншых паняй згледзе паню,
А тая ходзіла пагана
Празь сьцехі жарты і падманкі,
Шукне прыніжыцца красы,
Згале, ўнадзіў, свае вусы,
Але застанецца пахабнэ.

Ўлюбецца й зможыцца да кнігі
Ёй падаруе унабег
Ды толькі выйдзе унапрыгі
Аддасць яе, спакоіць бег,
Паняць ня зможа скуль “так лёгка”
Чаму арнамэнты й нахіл,
Скуль шэпчуцца такія вохкі,
Нацыянальнэ як прыхіл.
Йму так, імкнулася ўпрыгожыць,
Крыклівы, злы ды шчырэ ён,
Хацелася ж чужо ня множыць,
Зьвясьцілі йму: “Украў ты, можэ?”
Ды той пісаў сабе сябе.
Спытала: “Крыўдна чым табе?..”

Яна таксама намажэцца,
Стуліць ад зману, й злых вачох,
Бо кліч у серадзе ж здрыжэў тэ:
“Ратуй!” крычаць калі хто б змог.
Яе ўпынуць б на дзеі дужа
Адказаў сьмертнае б высноў
Бо побач быў знаём йму б дружа...
І сына здуру ~~здзек~~ странё.
Тог першэ спытнуць прост нахопам
Ды моўкл’ той, звыклэ, і й ня зжашся,
Ня явіў ён да спытных крокаў

Цярпеў бы праўду, бы падмана
Хадзіў сабкі, сабой займаўся
Ды выжаць важкае змог з стана.

Ўзгадаў б напады, б брэх, б сяброў
Падумаў тое пэўна б жарт
А як ідэі "змагароў"?
А ёсьць міліцыя? Жыхар?
Чаму абраў такі напор,
Улада рынула: "Й навошты?"
Твая улада, кім гавор?
Ня дарам, здэцца, дум выношы,
Ня просту, здэцца, быў судом.
Чаму мне тут? Звяздой б? Прытулак
Знайшоў Краіну — ўпагатоў?
Дзе ў блытаніне, ўсё прымрой,
Настолькі адзінцой гэрой,
Ці строі, зброі, ён б — маўло...

Чаму вы мове не ўдаверы?
Што кепскага красна што йна?
Чаму Пагоні не ў намеры?
Чым зьдзекваецца з Вас яна?
Яна жа гістарычны гербік
Пужае, сціхвае ад зла
Ну й што што інш там неяк вершнік?
Нешт яў цнатлівае крывя?
На його што прост стаяць глядзець?
Жывя ваюецца сьцяжа
Далёка ж там бралі нажа
Краіну ўсяку бараня
Рубілі косьці па-калена
Такія вораг-свой вайна... —
Ды ўсхліпнуў ён: думеньнь зьвяла.

Збылі дзялы йму да прызнаньня
Далось ці йку пісаць яшчэ?
Прымроіў родзійку каханьня
Ці ўгулам зьнікнуць з тым ушчэнт?
Такую дзеўчыну ня сьцешыць,
Наказы: “схочуць паглядзець...
Ўсё самадрукі мастчыць свежа,
Міне часопісаў, газет,
Дастаў яго з народу нехта,
А пра яго пісаў, — сакрэт.
Прамоўлю змогамі вам брэх та,
Такі вось выпадак займет.”
Адкуль чуцён паперы сьмех, тэ?
І сьцены шэпчуць, лёс прыкмет?
Падкінь падцьверджань: “Брэх у мэт”!

Матуля змогамі сціхае,
Гатуе ежы, салу хлебы,
Гарбуз засмажыла паклала
Паесьці хоча ўпрост паэта
І чуе ён і бацьку словы
Якія могі ў дзеі клаў
Як пілаваў мангалю дровы
Як лесьвіцу памог збудля
Спакой паветра як віталя
Сяваў як бульбу у зямлю
Сваім як быў сваёга краю
Злаваўся невядома з нешты
На цыгарэты шчадзіў рэшты
Якім і пыхаць йму няхай

Ён тут куты катамі ходзе,
Прымкнёны мрояў, ідыёта,
Вачэй з дысьпьлею нат ня зводзе,

Пагрозаў ад Кантакту ўпёрты...
Такое так яшчэ у модзе,
Канешне ж бачыць там кахану,
Ёсць ж нелюдзі ўцішкі ў народзе,
Накінуць смайлікэмі зману...
Баіцца нат патэліць ея
Аж галава ад дум дурэя
Спаткацца хоча зь ёй прастком.
Ды дзіве час, і людзі ўкола,
І сорам што счапіў той патас,
І вылезьці йму як? Пад катам?

У стойцы сьпіць, дурноту робе,
Закінуў працу, вершы мовя,
Худнее, скокае, ў выпробе,
Мярэ адзеньне, просіць словам,
Поэму йму каб напісаў,
Бо ўсёля ж можнэ накрайняк,
Валос стрыжэ йн', – йшоў пассаў,..
Такі народу ён чужак.
Усё галовамі прыколы,
Прывесіў накіды, малюнкі,
Вачалі каб які выблюдкі".
Бо любіць ён сваю дзяўчыну,
Яна ж дурыла: "Мкні ты прозу..."
Адны дурацкія намогі ж...

Й ня звед ці ў дзеі установа,
Якой наш Сына ўлюбу стрэў
Ён брэдзіць ёй, ізноў й нанову,
Сваё каханьне унь жарэ...
Глытком, глыткамі праглытае,
Як ёлка прыгае канапе
Штоноч суцехай адлятае

Галяе час падобна малпе
Сумуе дурань, гнеў глытае
З сабе ад лекаў адлятае
Ня вера яве, што наўкола,
Купьляе кнізе кока-колу,
Ў'яўляе слухаўкай Парыж,
Прымроіў нат як рынуць ніж.

А так жыцьцё йго ўдавальняе,
Такія ўкрэтныя вакол,
Сваіх нат моваю пужае,
Спытаць ня можа, ў чым надкол
Зьмяніў люстом сьветадыёды,
Пайду спытаю ў ёй канкрэтнэ
Выхвора, паня, йкі захопы?
Жывы б, хто йму жыцьцё умэтніў?
Прабач што хіламі і зраньня.
Ударыць можэ? Йкі здарэньні,
Ён мьне жыцьцё на век спаганіў.
Да цьфу мьне йго ўсяляк прабьлемы,
Уліп паэзіяй малец,
Прышэлец, здзіў маўляць, дурэц.

***

Эпогэй каханьня
Вынайшлі мальца
Не трымаў шчэ цац
Йку б да карыстаньня

Сцішацца думеньні
Вырасьце юнец
Сорам на канец
Ў ложку ць здарэньні

А дзяўчу як збрэшыць
Тому бераглась ж
Як жэ так паклась ,
Ён чужу гэт цешыў   .

***

Як жрэць урэштак,
Цыблі трындзюк?
– За сьпіный шэпчаць:
Другамі ў друг.

За сьпіна: сьлёзы,
Тамо людзя,
І маці, козы,
І коні, дзяць.

Ды мне на сьцех
Рыло ўскрыўленьнь
І збрэшыць грэх
І ўсплакнуць к цень.

***

Ўхавалі вы маю паэзію
А я яе ўжыўца пісаў
Такую мілую гарэзію
Накідання намэцію
І самы жах то, што сваю
Напёра мне нашто далася?
Каб абгульніло абы-што?

Чаму ж яна мне дасталася?
Яна жа мне ўпрастку ішло.

***

Гуд–бай Macdonald's мілы сябр
Гуд–бай і кава і чызябр
Ўсе другі проччу ажываюць
І мары помстаю зьдзяйсьняюць
І мы памрэм, і йны памруць
І ў добры пуць ім, ў добры пуць…
А я сьпяваю ў зіхаце,
Чуваю зімкаю леце.

***

Што не гавары, а ёсць Макдак.
Хутка Смачна на прыпынках – лажа.
Піва прадаваць любы мастак.
У бігтэйсці Жоржык людзі кажуць.

Любім мы зайсці і паласосіць,
Чыкенбургеры узяць і каву,
Патрындзець, сагрэць зімою косці…
Вось такія нашыя забавы.

3.11.12

***

Чаявых аддадзім на мэтро,
Так кавярняю мы й не папалі,
Прададзім мы другое жылло
Ўдзем, выверым – яны не прапалі.

Уваход Ўдзя

***

А я хачу цябе дабіцца
Хачу па-просту быць з табой
Папросту Богу памаліцца
І дакрануцца так, рукой.

Ня мець накручаных пэдаляў,
Ня ў сорам апранаць ачкі,
Забраць усё, што у вандаляў,
З табой ня ўсё ўспрымаць ўштыкі.

Прабач што я не дапамогач,
На густ што брыдкі і прамкі,
Што просту нібы тая сволач,
Стварае кімсьці так вянкі…

***

Дожджык крапае стагодзьдзі
Дожджык крапае ўвесь год
Дожджык крапае па-мордзе
Дожджык просту ідыёт
Дождж не крапае па-модзе

***

Выйшаў я зараз з кепскага стану
Сэрца маё так чысьцютка стучыць
Згасла ў душы найвялікшая рана
Дзякуй сябры што не сталі дурыць

Кіну паліць я і піць я не стану
Буду далей я пісаць і пісаць
Дрэнна што нехта з Вас дзейсьніў падманы
Бог вас рассудзіць, з вас нечага ўзяць

Маці-матуля прабачце за ўсё
Татка-татуля прабач калі ласка
Што мне казалася кепска жыцьцё
Гэта насамрэч была толькі казка

Мова мая найвялікшы мой скарб
Ўсё ж дакранулася і да мяне
Буду выказваць я кветачкі мар
Буду дарыць я вам вершы свае

Зайздрасьць зьнявагі пакіньце далёка
Дайце казаць вам жывыя пачуцьці
Песьню пясьняр засьпявае высока
Дзеля народу, усім на распуцьці

Дзякуй усім вам, дзякуй за ўсё
Што падарунак далі мьне знайсьці
Ведаю я што дано мьне жыцьцё
Трэба яго не згубіць не сыйсьці

9. 04. 2013

***

Узнаць Россію хутка б старую
А не хапаць чужы народ
Ня быць камусць, сваім б, падлаваю
Ня браць накінуць агарод…

Пакінуць, хай жывуць, красуюцца,
Надбаніць мару і надзей
Дзе людзі проску так цалуюцца
Дзе мяса й не, й гарэлкі дзей.

***

Добра, канешне ж, пакінуць Уруччa
Вырвацца часам на лес, на прыроду,
Дзе сабярэцца спадарства у кучу,
Дзе шашлычок прычастуецца родны,

Зловяцца песьні на радыёхвалях,
Бесядзь зайдзецца вясновай траве,
Кожны падзеліцца тым што трымае,
Будзе забыта усё аб журбе.

Добрае сонейка будзе ірдзецца,
Сьветлыя думкі будуць лунаць,
Будзе ўсё звацца тым чым завецца,
Зьявяцца думкі заўсёды кахаць…

Н…

Прысыціўся сольлю
Ня бачу больш молю

Аддамся я гольлю
Я зручаны з воляй
Хачу пахадзіць я па-летняй траве

Прачнуліся промьні
Усякае помьню
А тут я стаміўся трошку пісаць

Згубіў я палоньне
Цяпер я ў сутоньні
І мьне не цікава што будзеш казаць.

***

Мяне ніхто забіць ня зможа
Бо я ужо забіты быў
Халеру дзейсьніць ўсё ж ня можна
Пагібьне той хто надурыў

Зьгібее чорная та кветка
Пальецца дождж вялікі льдом
І сьлёзы зьявяцца як дзеткі
І стануся я валуном

І рэкі разам разальюцца
Сыйдзі палон, палон, палон!
І крыкі скончана заў'юцца
Ды чорнай магіі гамон!

***

Дзякуй! Дзякуй! Дзякуй!
Крычыць мая душа,
Прабач мяне сабаку,
Чытае хто сьпярша,

Падняў такі я шум,
Але вярнуўся сам,
Прабачце што пішу,
Здароў'я ўсіма вам!

Выдатныя вы людзі
Што падгулялі мьне,
Ўсё ж нешта ўнасу будзе
Ўсё толькі ў галаве.

Давайце сон утворым
Рэальнасьцю жыцьця
На мове загаворым
Пазьбегнем забыцьця.

Дзякуй!

***

Мяне ўратавала Дзяржава
Нічога ня трэба казаць!
Разблытаў я вузел пажару,
Мьне хочацца ўсё Вам аддаць.

Народ беларускі выдатны,
А зараз спачыць я прылягу,
Зраблю я ўсё для нашчадкаў
Бо я адчуваю адвагу,

Я ліхаю з вас выбачаюся
Што так я намэціў зрабіць
Я весела, так а — гайдаюся
Ня сьмеў я кагосьці дурыць.

***

Зрок Васілёвы
Там дзе акіяны
Паўднёва паўночны
Заходне усходні

Пазбавіўся ёна
Зь някчэмных падманаў
Такі каранёвы
Такі непрыгодны

Усё у мінулым
Дарыце мьне кветкі
Вясновага ранку
Зімовай цішы

Як згоджаны дурань
Да тою кабеткі
Сваіма нападкам
Імкне — не пішы

Вялікае сонца
Вялікае полымь
Зіяе у небе
Такога ня бачыў

Гляджу праз ваконца
Глядзеў бы удоваль
Яно як на хлебе
Як стаі, конь скача.

***

Пылае, пыхае там жа́ра
З сабою бо не бачу радам
Ня трэба болей быць пажару
Я не такі паэта—гада

Ня трэба болей вандраваць
Я не такі паэта болей
Скажы патрэбна як пісаць
Не чую колішняга болю.

***

Я не Ісус Хрыстос
Я не іду за ім
Ён неяк Уваскрос
Забылі карані

Губляем мы надзею
Губляем мы любоў
Адказ зьявіўся дзе мы
Мы ў полымі рабоў

Ідзе Зямля наскрозь
Вялікіх валуноў
Але мы маем Вязь
Вялікіх кавуноў

Я як паэт малюся
Каб гэтага пазьбегнуць
Прыбудуць з намі гусі
Ня трэба больш нам бегаць

Гуляю я у зман
Старэюць думкі, словы
Паэзія як пан
На беларускай мове

Прыдумаў добры верш
Ілюзія паэта
Падумай перш—наперш
Цябе ці варта гэта

Дасі усё жыцьцё
І так і не напішаш
Патрэбнага хацё
Чагось усё ж адбыдзеш

Усяляк усё бытуе
Ды трэба віць парадак
Хто й ежы прыгатуе
Хто выпіць дасць піватым.

***

Я задаю пытаньне
Нашае Планеце
Хто так цябе спаганіў
Бы кажуць нешта дзеці

Навошта раньне ўвечар
Пытаюся адказ
І кажа будзе сеча
Чамусьці змые нас

Хутчэй я занясу
Свой гэты добры дзёньнік
Узяўся за касу
Вялікі нейкі помьнік

Хачу я быць сьвятым
Пішу, ня выдумьляю
Адкрыюцца куты
Гуляюцца, гуляю

Не згасьне ў сэрцы кроў
Памерці не хачу
І дабрыня, любоў
Прыбудзе, не шучу.

***

Коцікі, коцікі, коцікі
Хóміча, хóміча, хóміча
Люцікі, люцікі, люцікі
Вóвіча, Вóвіча, Вóвіча,

Сівачкі, сівачкі, сівачкі
Коцяцца, коцяцца, коцяцца
Сіўчыкі, сіўчыкі, сіўчыкі
Робяцца, робяцца, робяцца

А я вось як дурань сівейшы,
Хто зьвяжа мьне пень наймацнейшы?
Сорак-дзевяць. Восем, пяць
Выйду ранкам пагуляць.

***

Праз тысячу год
Зьсівее народ
Усёю Зямьлі
Нязвадка калі

Намелі вачні
А дзе каралі?
Сматры не дуры
Дзе тут мазалі.

Я бабку сустрэў
У траліку нейкім
Бог нечым хварэў
Ня меў ні капейкі

А дзе бутэрброд
Чакаю сто год
А дзе небасвод
Дзе ўзвод там і флот.

***

Я нешта хацеў вам
Калісьці сказаць
Што будзе ў нас сьпёка
Што нешта патрэбнае будзе вязаць
Мы будзем далёка

Высока, высока
Асока, асока
Шырока, шырока
Далёка, далёка

Ня мокка дык вока
Шырока шырока
Гэта пасланне усёю Зямьлі
Цябе у журы
У нечым гары
Такія дары.

***

Гэць, гэць, гэць,
Гаць, гаць, гаць,
Кім мьне стаць
Дзе кахаць
Не бываць
Не сарваць
Не хаваць
Не рыгаць
Не гарэць
Не сівець
Не на сьмерць
Не на чвэрць
Не ў палён
Не гамон
Не калісь
Не карысьць
Не агонь
Не сутоньнь
Не агмень
Не прамень
Не вачох
Не пьлягох
Не вурок
Не шнурок
Не усход

Не праход
Не савок
Не аро́к

***

Я чалавек які размаўляў з Богам
Што хочаце, вы можаце рабіць з штодзёньнікам
Ня будзе з вамі больш нічога
Хай будзе звацца гэта помьнікам

Пакіньце ўсё як і было
Ўсё будзе так як і было
Ўсё толькі й і жыло

Ці будзе рай на нашае пьлянэце
Ўсё толькі пачынаецца, мы дзеці
Ідзіце шэптам гаварыць
Ня трэ' нікога так дурыць

Чаму ўсё з-за мяне?
Далей рабіць мьне што?
Я што за чалавек?
Навошты мьне жыццё?

Зямны я касманэўт,
Рабіць што мьне патрэбна?
Каму любімы стаў?
Каму я стаў ганебным?

Хачу цябе забыць,
Але ўсёроўна "штырыш"
Прыходзілася ныць
Ужо разы чатыры.

Малюся адпусьці
Чамусь загнаўся моцна
Пытаюся ісці
Але памеркла сонца.

Я першы чалавек у сьвеце
Чаму такое шчасьце?
Чаму такіх ня дзьвесце?
Чаму я як багацьце?

Усё мастацтва разам
Я ўзяўся і праглынуў
Навошта мьне паразы
Навошта так плыву?

***

Што за зьява Беларусь
Што яна такое?
Ўсе акторы? Не пайму…
Ўсё чаму глухое?

То-лі мьне здаецца?
То-лі не пайму
Як натоўп завецца?
Дзе я тут стаю?

Як гульню назвалі?
Што яно жыцьцё?
Хто такі Навальны"?
Дзейсьню забыцьцё.

***

Я паэт
Ўсім на хер
Люты зьвер
Ламаю дзьвер

Йду ў клазэт
Закончан брэд
Ўскрыў сакрэт
Дабудзе сьвет

Сьпіў віна
Нямашка шкла
Унь яна
Дарма сканаў
Ўсім хана.

***

Я пясняр беларускі новы
Маю сьветлыя, чыстыя словы
Дай мьне добрых назоваў болей
Беларускім родным словам.

***

Я паэт, беларускі паэт,
Табурэта ў мяне толькі нет',
Каб залезьці у шафу за кнігай
Ўзяўшы хутачка долачку спрыгнуць

Чаму ў мяне ідуцца вершы?
Я сам ня ведаю чаму...

Напэўна я стаюся першым,
У тым што хуценька раблю

Напэўна Бога азарэньне
Я маю некалькіх разоў
Пачую ваша адабрэньне
І апушчуся да нізоў.

Туман цяперака мой стан
І пан паняў Сьвяты падман
Вясна прыйшла як караван
І красавік сапраўдны будзе з намі
Улетку на мора зьявіцца гумар.

***

Я нарадзіўся тут
І я паэт ня першы
Мьне блізкі родны кут
На блага мае вершы

Крычыце вы, убейця
Хто супраць стане зноў
Сьвятой вады папейця
Вы ў полымьні рабоў

Вось так. Я зноўку з вамі
Народзе мой вялікі
Ня будзе ў нас вядзьмарні
Ня будзе болей крыкаў

Ратунак вы мьне далі
Я болей буду пець
Ад сечы ўратавалі
Душа ўва мьне жывець.

***

Музыка ня музыка
Калі не ад душы
д'ябал завалтузіўся
Бо я ужо жывы

Чэрцікі памерлі ўсе
Адзіны я во' з вамі
Зямелечка адна ў расе
Зьніклі ўсе адвагі

Хопіць людзі цавацца
Проста так бяз вагі
Выспайцы нязнаецца
Выпей лепш дзе брагі.

***

У метро ня будзе вершаў
Бо ўсе вершы на зямьлі
Ты пішы, пішы; канешне
Не праблемы Каралі.

***

Улада за нас
А вы Змагары
Дайце мьне ў вока
Я шчэ' не стары

Тут Божа жыве
У Менску й ня толькі
Лячыцца вам трэба
Духоўна і бойка

***

Згубіў я дзесяць год жыцьця
Не, не на зоне, а душою
А зараз выйшаў з забыцьця
Рэальнасьць пішучы нанова

Ёсьць людзі йкія бачаць з малку
Чытаюць крокі вельмі проста
Спачатку бьюць цябека палкай
А потым вымахаў ты ростам

Я дзякую сваім бацькам
Што нарадзілі ў белы сьвет
І не навязвалі facepalm
Ці новы нейкі прайдзісьвет

У нас усё цяперка добра
І будзе жыць бялёсы Сьцяг
А тым хто супраць зломім робра
У іх паявіцца працяг.

***

Дзіцёнак хоча нарадзіцца
Хоча з'явіцца на сьвет белы
Яму патрэбна прыгадзіцца
Каб быў там тварык зчырванелы.

***

Гібласць тоіцца на сене
Бо йно гіне й тоіць боль
Зтуля і расток вясеньні
Выб'е нат з жалезьзя столь.

***

Вясна прыйшла у гэты горад
Ісьпіць чырвонага віна
Давайма мы ўбярэма сморад
Ды нават з самага раньня

Дзівосны лісьцік сам прабьецца
Ён бы вітаецца з табой
І сэрца хуценька забьецца
Сапраўдны гной, сапраўдны роль

Паветра лепшае, што лепей
Нам за яго; навошта грошы?
Давайце ськінем нашы цэпы
І пабяжым па раздарожжы

Нам без маліцьвы не пражыць
Адкрыты хтось а хтось лунае
Нам ею трэба даражыць
Тады усё мы наспаткаем.

***

Ахоўвай мяне народзе
Ты ўжо не сьляпы, на свабодзе,
Вясеньнія сьпевы сустрэў
Гарыць тое Захад, ды нішчыцца гнеў.

***

Мой родны край
Як ты мьне родны
Па-над табою небакрай

Зазьзяе дух няхай свабодны
І пацячэ гул не чакай.

***

Ўратавалі мяне, ўратавалі
Ад палону, ад сьмерці сьляпой
Душу сеялі, душу не гналі,
Не саджалі мяне ў перагной.

***

Маргарэт Тэтчэр
Сьпіце навечна
Бо на пьлянэце
Вам цесна было

Простыя рэчы
І дзейсьне галечы
Апосьлямі сьмерці
Пяршынства ўзяло

Хай на закаце
Эўропу насьцігне
Усхліпамі жаху,
Цьвяценьне галін

Ў нас жа ёсьць шчасьце
Нікуды ня зьгіне
Сьветласьці сьцягу
Пагоня наш гімн.

***

А...” мяне ўратаваў
Яму шчасьця жадаю ў жыцьці
Ён мяне ўсё жыцьцё катаваў
Каб я змог на вяршыню ўзыйсьці.

***

Я пясьняр, беларускі пясьняр
Дайце з чайніку выпусьціць пар
Я гісторыю зноўку пішу
Я усіх гаварыць навучу
Я ніяк не жартую, шучу.

***

Я.., паляначка
Ў лесе, за маім вакном
Ягадкамі, зраначку
Налілася, бы вінам

Алыя баговачкі
Поўзаюць па лісьціках
Між сунічных колбачках
Цьлю ядуць да прыцемак

Ўсё сябруе зь лесуном
Ведае вадзяніка
Марыць што калісьці ён
Стуліць дзе цячэ рака

Малады, прыгожы прынц
Завядзе ў балоціну
І захопіць, будзе жыць
Да сканчэньня роцу ў гніль

Бачыць яе можна
Тольку ўлецейкі
Будзьце асьцярожнымі
Сьмех яе вясновы гімн.

***

Што вы крычыце
                жыве Беларусь?
Што Вы хаціце гэтым сказаць?
Вораг для нас не Маскоўская Русь
А варажбіты што гэтак крычаць,

Захад разкепьсіць усё у нас хочы
Вы ж падтрымоўвайця гэтыя думкі
Толькі пачуеця сьмех вы дзявочы
Дык забываюцца гэтыя гукі.

***

Вясна мая пара
Я так баяўся калісьці зімы
Мьне палюбілася раптам зара
Цяпера ня ткі я дурны, ці хвалёна дурны

Людзі вы добрыя, дзякуй за ўсё
Людзі вы добрыя, дзякуй за еднасьць
Мьне адкрылося добрым жыцьцё
Моцна зьявілася ў сэрцайку вера

Годна сьвятою Яды паямо
Простку нікога ня буду чапаць
Стукнуў нагою у шчасьце дзярмо
І вось сказаць я, хачу Вам сказаць

Што мьне як радасна, весела ўжо
Дзякуй, мы добрыя, сьветлыя дзеці
Вось і такі я паэт на планеце
Ўсякае будзе у нас харашо.

***

Вось у паляце я нумар дванаццаць
Пьсіхі пра нешта спакойна гавораць
Лекі папіў я якія багацьцем
Робяць мьне лепей, ніяк не на гора.

***

Зімовая сьцюдзёнка адышла
Вясна на цыпках ў лесе ходзіць
Надзея на жыцьцё акрэпла, парасла
Ды сонейка праменьні родзіць.

***

Ты мьне сказала не
Тады што ёсць каханьне?
Чакаць, ці па-вясьне
Кідацца ў дамаганьне?

Ня ведаю чаму,
Але цябе кахаю
Я пэўна на чуму,
Хварэю, падыхаю.

Хачу цябе забыць,
Але ўсё-роўна, "штырыш"
Прыходзілася ныць
Ужо разы чатыры

Малюся, адпусці
Чамусь "загнаўся" моцна
Пытаюся ісьці
Але памеркла сонца.

***

Я цябе так натхнёна кахаю
Як сьвятую зямельку травінка
Як травінка, зямельку сьвятую
Я цябе так натхнёна шукаю

Я забыцца ніяк не магу
Твайго позірку, з радасьцю, ўсьмешкі
Ўсьмешкі радаснай, вочак, як грэнак,
Спадзяюся што гэта надоўга
Ўсё турбуюць мяне сэрца рэшткі.

***

Бачу алыя я вусны у І..
Грэх, ня чую выкрыкі, і стогны,
Мілая яна бы "Пятая калёна"
Дзіч, бы Уладарства, "забабоны"

Кланіцца хачу я перад ёй,
Зьнікнуць хочацца як беларусу
Богі, увядзіце ў супакой,
Сьмех мой похаць, і спакусы.

***

Наш сьцяг не шыбкі, а сьвяты,
Калі народзе ўжо його абярэ,
Дазвол дурніцэ, і лухты,
Стары людзёў няма зьдзярэ.

29.10.12

***

Усе на Сьвеце хочуць Шчасьця
Але бы-як натрапіць на яго?
Рысаў добрых не існуе
Так і у музыцы ёсьць фальш.

***

Я чамусьці так цябе кахаю,
Як Васілёк у ніве самастойна
І ўжо сябе не папракаю
І ўжо мьне сьпіцца так, спакойна.

***

Гэй Н..." , Н..." ,
Для мяне Вы бы Вэнэра
Вось такі я ладненькі
Словы клею бы шпалеры

Жарт зьядноўваю з грахом
Каву ды марозіва
Зьеў у "Гаражы" й бягом
Верш пісаць вам "розовый"

Вельмі вы цікавая,
Строі, вочы як нажы,
Кінуся радкамі я
Проста так і назаўжды

Я нажаль французскую
Мову і ня ведаю
Толькі беларускімі
Падзялюся ведамі.

***

Я у елках ледзь не згубіўся
Бо ў йіх чамусьці заблудзіўся
Там птушкі пелі, сьцераглі
Мяне на сьцежку прывялі

Усё ў мяне ўпарадку стала
Сыйшло усё што катавала
Я выбраў верную дарогу
Ўсё будзе толькі панямногу

Ня веру я ўжо у нічога.

***

Паэт я тут не першы
Што меў ад Бога дар
Пісаў Народу вершы
Сапраўдны Гаспадар

Цяпер я тут і зараз
Гаворцы навучу
Сустрэну ветла сталасьць
Уголас закрычу

Што мой народ вялікі
Імкнулі його забіць
Ня будзе болей крыкаў
Ня будуць тармашыць

Ніякі ён не трапка
А велічны, сьвяты
Ніякі не сабака
Пакіне ён куты.

***

Мокне птушка пад даждажом
Песеньку сьпявае
Што вясна настала ўжо
Зьнікла недзе ў маі

Сонца ціўканьнем заве
Супраць белай хмары
Грудка рыжая уверх
Нават залятае...

***

Заканала, задзяўбала
Хачу пакінуць гэты дом
Адлячыўся, Адтрымаўся
Дзесяць год не змагаром.

***

Вось бывае як спачатку
Сам сабе жыцьцё псаваў
Не сабой быў, а у статку
Грошы іншым раздаваў

Зараз – годзе я прамовіў
Чорны голас зьнік, здрыжаў
Аддаюся ўдоваль слове
Што народ накаштаваў.

7.05. 2013

***

Цьвяток узрос
Дуроце годзе
Ён з тых палёс
Што на свабодзе

Ня будзе кос
Ня будзе звадзьдзя
Прыедзе воз
Дасьцё йму вадзьдзя.

***

Ніякі я не Маякоўскі
I быць ім болей не магу
Патрэбна думаць, ставіць козкі
Я хутка вылечу нагу.

Нажаль Маякоўскі памерлы даўно
А быў бы паэта вялікі
Паверыў ён тым аніхто
Папутаў пяшчоту і крыкі

Уліпа нізотай чарвявай
Хай зьнікне яна унікуды
Йн велькі, як новы, ніякі не стары
Душа його хай сьветліцца ўсюды

8. 5. 2013

***

Дасьпеў я каб пісаць вам вершы
І перастаньце хваляваць
Ўсё будзе тым каму належыць
Ўсё толькі Богу папраўляць.

***

Я пясьняр, беларускі пясьняр
Маю мар, столькі мар, маю мар
Толькі богу, ён велькі цяжар
Вы каму так прыносіце дар?

Ён чаму так даволечкі стар?

***

Шчы да каша
Яда наша
Жэрці цяжка, сраці
Гэта, ўжаль – багацьце.

***

Далёкі край паганскі
Ня будзе болей панскім...

***

Крыжык спраталі
Паміж хатамі
Богу молімся
Чэрці ўтопяцца

І паголімся
І пацерпімся
І ня боімся
І ня ленімся.

***

Н. Г... , з Вамі веліч
Хай бязсільлем адыйдзе
Хай Амэрыку зашчэміць
Хвалі ўзьняць святой вадзе!

Пісталеты хай направяць
Сабе тут жа у вісок,
Ну а вам яшчэ на памяць
Напісаць яшчэ вяршок!

Слова моц, бяздзейсьне, слабасьць
Хай зьніштожыцца, халера!
Вудзе з Вамі ваша сталасьць
З намі ўвеку наша вера.

***

Эсьперанта зблытаў карты
Сатану у сьвет навёў
Але жыў ён не багата
Да і зьнікне ён з палёў

Беларусаў у нікуды
Ён хацеў у сон завесьці
Але зьнікне унікуды
Запяём на мове песьні.

***

Маланка мяне не заб'ё
Бо я васілёк не апошні
Яна чужаніцу заб'ё!
Што хочы казацца апошнім

П... вазьмё і прыб'ё
Сьлівянка карэньні падкорміць
А я аддамося халвё
І бацька і тата накорміць.

***

У лес ісьці ці ў поле?
Якая наша доля?
Забыць ці мьне старое?
Ці ціхенька ісьці?

Якія былі ролі?
Які нашчадак волі?
Каму нам стаць гарою?
Каму вянок пьлясьці?

***

Я убачыў салавейку
Ён мяне ад лесу гнаў
Ён сяваў нібы жалейка
Мяне песьняй цалаваў

Гнаў мяне глядзецца ў поле
Зьнік як нехта катаваў
Мьне глядзець дано наўкольле
Ў мяне рык той захаваў.

***

Лес рубіць, карэньне меці
Дуб даваў мьне хітрасьць сьлівы
Каб застацца, не памерці
Каб ня зьнікнуць у магіле
Каб пяшчынку не расьцерці.

***

Немцы, немцы, немцы
Што ж было такое?
Што вы нас паганіць
Раптам пачалі?

Верце, верце, верце
І нішто другое
Вас ня будзе вабіць,
Стане больш зямлі.

***

Траўка, забаўка
Чаму ж ты зялёная
Сіняю песьняю зчуля не станеш?
Дзе ж мая лаўка?
Душою я стомьлены
Ты ж маё сэрца так моцна паганіш.

Я васілёк, што неяк прабіўся
Неяк узрос я да неба ласкацца
Траўка чамусь я калісь памыліўся
Дзе ж мьне расьці і каму усьміхацца?

***

Гэты драны жоўты колер
Ён мьне так праціўны зараз
Як праціўны двойка доляр
Як рубель савецкі ў сталасьц

Цыгарэты не такія
Вольна дыхаць не даюць
Вось чаму радкі глухія
Нараджаліс толькі ў пуць

Зьнікні дрэнны ты сарняк
Хай сінюткай будзе поле
Хай дзяды нам змовяць так
Хай сапраўднай будзе доля.

***

Мьне дызайн ня вартым болей
Ён халерная істота
Мьне патрэбна толькі воля
Ні капейка, ці банкнота
Мне убачыць бы балота.

***

Навальнічка, ты бальнічка
Ты ідзі туды дзе стог
Бо у ім хавалась пцічка
Бо згубіла свой парог

Ты на лес ідзі будзь-ласка
Ты міні маю ральлю
Бо я цьвецік, маю маску
Сіняю, бо я пяю.

***

Зязюля, куля дзе ўрага?
Яшчэ існуе
Па рагам!
Ўдарыць гучна і на сьмерць,
Ўдарыць метка,
Сказам, — гэць!

***

Божа, чаму ты цнатлівы?
Чаму цягне мяне маё люстэрка?
Чаму ты назіраеш магілы?
Чаму ты вырашаеш дзе дзьвёрка?

Я настолькі накормьлены ежы
Што палю папіросу апошнім
І жыву я на нейкім памежжы
І сьмяюся заўсёды як горшы

Зрабі так каб заснуў і ня бачыў
Сініх кветак і доўгай сьпякоты
Для мяне ты чамусьці нязначны
Ты вышэй за мяне ідыёты.

***

Мьне ня любы алфавіт
Я хачу на його забыцца
Мьне здаецца і забіт
Калі я іду маліцца

Падарыце мьне буквар
Цішыню хачу я змовіць
Я настолькі сэрцам стар
бог, мьне толькі сьмецьце робіць

І чаму мьне не сьпявалі
Нейкіх простых нашых песень?
Я настолькі раззлаваны
Хоць ідзі і плач у лесе.

І сунічка — невялічка
Чаму я такі маленькі?
Чаму зьнікла тэя пьцічка
Чаму я такі дурненькі?

Я на ты з сваёй часьцічкай
Сэрца тукае тук-тук
Я настолькі невялічкі
Што мяне захоўваў брук.

***

Завядзіце мяне у царкву,
Ці ў Касьцёл, куды трэба ісьці мьне
Бо я цьвецік што мае батву
Бо я квецік што між павуціньня

Гэтых пару дарог скрыжавалісь
І пушынкі чамусьці лятаюць
Я за то каб адзінымі сталісь
І ў грахах сваіх шчыраньнем каюсь.

Я убачыў фіялку хмурынку
Там дзе ластаўкі поўзалі ў небе
Яна ім надавала спачынку
Яны ежу шукалі ў паднеб'е

Але я апрануў акуляры
Калі не, дык ніколі ня бачыў
Яны крыжык цалуюць бы стары
Але ён для усіх нас ня значны.

Я не ведаю англіцкай мовы
Захацець не хачу размаўляць ёй
Дзець архіваў мьне дайце пазовы
Дайце мьне і адданых на сьмерцёй

Тарашкевічам бы затрышчаць
Ўбіць як лепей галовам маленству
Трэ' нашчадкам як дзедаў крычаць
Ўдарыць як на бацькоўскае ленства.

***

Давай ка дожджык кропай
Знайдзі ка анцілопу
Знайдзі ка тую зэбру
Што хоча як напіцца
Начою туль патопай
Накінь тума зяноту
Каб льву там сьмець хмуцрніцца.

***

Я цябе так кахаю дзяўчынка
Што мьне сумна да болю ў грудзёх
Я павук, ты мая павуцінка
Хачу стрэцца з табою ўдваёх

Калі ласка пачуй маё слоўца
Я шукаў між калосься васільле
Будзь маім каласістым ахоўцам
А то я загрузуся ў бясьсільле

Вечар 19. 05. 13

***

Арыфмэтыка — адзіная навука
Якую трэба даць дзіцяці
Гэта той такі прыступак
Якога нельга мінаваці

Затым чарчэньню навучыць
Гуляць — патрэбныя ігрушкі
Абавязкова даць спачыць
І прасьпяваць сваю дрындушку.

***

Мы першыя
Мы лепшыя
Мы годныя
Народныя

Ніякі англіцкі лапух
Ня спыніць нашай праўды рух.

Nasa — ня Васа

Ю. З.. , як ты ў Канадзе?
З табой дзяцінства мінавала
Ты свой, адданы мабыць здрадзе?
Якое сонца табе стала?

Каму ты служыш там апорай?
Я не забыў яшчэ цябе
Хай будзе словушка ня горай
Прыйдзі такім сам да мяне.

***

Я мужык Беларус
Пан здаровы такі
Я заўсёды рупьлюсь
Не плыву за буйкі

Я сяджу у падпольлі
Але як заару
Дык ва ўсёму наўкольлі
Чужаніц задуру.

***

Зь мяне штосьці рынула ўніз
Гэта чорная жальба сьпякоты
І сказала наступным прачнісь
Быццам нешта на нешта для роту

Я у сінім варожым адзеньні
Стаю на, на бэтоне стаю
Ўсё мы нешта калі-небудзь зьменім
Мы ужо адыйшлі ад краю.

***

Мая сьцяжынка не Брадзьвей
У іх і голыя паходзяць
І тэлегучнік Huawei
І песьню золата народзіць…

***

Ш…-Е…
Е… ці Ш…
Хто мьне праўду зараз скажа
Ці толькі С… Б.. П… ?
Ці толькі бабушка што песьні вяжа?
У дом Ваш Мір! У дом спакой!
Усё выдатна у нас будзе.
Усё зцячэ дурной ракой!
Вясёлка вернецца у людзі!

Усё завілася васьмёркай
Дзіцяткі крык вітае неба,
Няхай паявяцца вавёркі
І здубавее нехай верба.

Хай вароны лятуць
Тулю дзе робюць ртуць
Мы зрабо з-го' варэньне
Летуценьні у суць.

***

Я не француз
Я Беларус
Чаму у вас сінютка зьлева?

Я як гарбуз
Дняпроўскі вус
Чаму сьвіньню убралі з хлева?

Ці спалучаецца яна,
Гісторыя з Эстэтыкой
Хай Панству дзікаму хана
Згніеце ўсе з Амэрыкой!

***

Амэрыка наш вораг
Няхай яна гніе
Хай той хто кінуў порах
Гніе яшчэ ўдвайне

Сыходзьце людзі добры
З заходняе Зямьлі
Хай чэрці стануць кобрамі
Каб мы жылі. Жылі!

Уздыхі вы давілі
Мяшалі нам ўздыхнуць
Мы сонейка лавілі
Жадаю ўсіма зьнікнуць!

***

З тунца зрабілі халадзец
Сьвятую рыбу зьбілі
Напэўна ў дрэннае вадзе
Сядзіць яна і гіне

Ратуйце вы яе усю
Хай нешта у нас будзе
А потым скажам парасю
Чаму валяцца ў брудзе.

***

Мужчына слабее жанчыны
Такі яму вызнаны лёс
Сядзіць у яго дурачына
Сядзіць леварукі закос

Але беражыце мужчынаў
Глядзіце яго, падтрымайце
Аддайце яму больш спачыньня
Да грудзяў сваіх прытуляйце.

***

Клёуна забілі
Сэрца маё плача
Ён зусім нявінны
Для усіх нястача

Хай жывёлам воля
Знойдзецца хадзе
Хай пасьмертна клёун
Будзе дабрадзей

Вырашыць Нікулін
Хто такі ён быў
Ці сайдуцца гулі
Значыць нас любіў.

Мая нелюбімая фізыка

Гагарыну

Малевіч, Эдысон, Энштэйн
Усё аддалі Беларусі
Аддалі ўсё з сваіх кішэнь
З-за гэта іх, Б..ку-трусік,
На траўцы шчыра цалаваў
І ім вясёлага надаў
А Тэсла проста працаваў
А Ва. не, ніхто ня ўкусіць
Мне голас так надыктаваў
Папоў жа радыё нам даў.

.Зьмест.

*** **Родзійка** 2
*** Эпогэй каханьня 8
*** Як жрэць урэштак, ... 9
*** Ўхавалі вы маю паэзію 9
*** Гуд-бай Macdonald's мілы сябр 10
*** Што не гавары, а ёсць Макдак. 10
*** Чаявых аддадзім на мэтро, ... 11
*** А я хачу цябе дабіцца 11
*** Дожджык крапае стагодзьдзі 11
*** Выйшаў я зараз з кепскага стану 12
*** Узнаць Россію хутка б старую 13
*** Добра, канешне ж, пакінуць Уручча 13
Н... 13
*** Мяне ніхто забіць ня зможа 14
*** Дзякуй! Дзякуй! Дзякуй! 14
*** Мяне ўратавала Дзяржава 15
*** Зрок Васілёвы 16
*** Я не Ісус Хрыстос 17
*** Пылае, пыхае там жáра 17
*** Я задаю пытаньне 18
*** Коцікі, коцікі, коцікі 19
*** Я нешта хацеў вам 20
*** Праз тысячу год 20
*** Гэць, гэць, гэць, ... 21
*** Я чалавек які размаўляў з Богам 22
*** Што за зьява Беларусь 23
*** Я паэт, беларускі паэт, ... 24
*** Я пясняр беларускі новы 24
*** Я паэт 24
*** Я нарадзіўся тут 25

*** Улада за нас 26
*** У метро ня будзе вершаў........................ 26
*** Музыка ня музыка 26
*** Гібласць тоіцца на сене........................ 27
*** Дзіцёнак хоча нарадзіцца........................ 27
*** Згубіў я дзесяць год жыцьця........................ 27
*** Мой родны край 28
*** Ахоўвай мяне народзе 28
*** Вясна прыйшла у гэты горад 28
*** Маргарэт Тэтчэр 29
*** Ўратавалі мяне, ўратавалі 29
*** Я.., паляначка 30
*** Я пясьняр, беларускі пясьняр 30
*** А...” мяне ўратаваў 30
*** Вясна мая пара........................31
*** Што вы крычыце жыве Беларусь? 31
*** Ты мьне сказала не 32
*** Зімовая сьцюдзёнка адышла 32
*** Вось у паляце я нумар дванаццаць 32
*** Бачу алыя я вусны у І.. 33
*** Я цябе так натхнёна кахаю........................ 33
*** Гэй Н..." , Н..." , ...34
*** Усе на Сьвеце хочуць Шчасьця........................ 34
*** Я чамусьці так цябе кахаю, ... 34
*** Наш сьцяг не шыбкі, а сьвяты, ... 34
*** Я у елках ледзь не згубіўся........................35
*** Паэт я тут не першы........................35
*** Мокне птушка пад дажджом 36
*** Заканала, задзяўбала 36
*** Ніякі я не Маякоўскі 37
*** Цьвяток узрос 37
*** Вось бывае як спачатку 37
*** Я пясьняр, беларускі пясьняр 38

*** Дасьпеў я каб пісаць вам вершы 38
*** Н. Г... , з Вамі веліч 39
*** Крыжык спраталі 39
*** Далёкі край паганскі 39
*** Шчы да каша 39
*** Маланка мяне не заб'ё 40
*** Эсьперанта зблытаў карты 40
*** Лес рубіць, карэньне меці 41
*** Я убачыў салавейку 41
*** У лес ісьці ці ў поле? 41
*** Немцы, немцы, немцы 42
*** Траўка, забаўка 42
*** Гэты драны жоўты колер 42
*** Мьне дызайн ня вартым болей 43
*** Навальнічка, ты бальнічка..................... 43
*** Мьне ня любы алфавіт 44
*** Божа, чаму ты цнатлівы? 44
*** Зязюля, куля дзе ўрага? 44
*** Завядзіце мяне у царкву, ... 45
*** Давай ка дождджык кропай 46
*** Мы першыя 47
*** Арыфмэтыка — адзіная навука 47
*** Я цябе так кахаю дзяўчынка 47
*** **Nasa — ня Васа** 48
*** Я мужык Беларус 48
*** Ш···—Е··· 49
*** Мая сьцяжынка не Брадзьвей 49
*** Зь мяне штосьці рынула ўніз 49
*** Амэрыка наш вораг 50
*** Я не француз 50
*** Мужчына слабее жанчыны 51
*** З тунца зрабілі халадзец 51
Мая нелюбімая фізыка 52
*** Клёуна забілі 52

